

Sygn. akt V Ga 532/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Wiesław Kasprzyk,

Sędziowie: Małgorzata Tomkiewicz, Maciej Rzewuski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2020 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa H. C. i J. C.

przeciwko (...) S.A. w G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 23 sierpnia 2019 r., sygn. akt V GC 626/17

oddala apelację.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

Sygn. akt V Ga 532/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2019 r., V GC 626/17, Sąd Rejonowy w O. zasądził od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powodów H. C. i J. C. kwotę 20.000 zł oraz obciążył pozwanego kosztami procesu w łącznej kwocie 6.362 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pozwany, zarzucając mu naruszenie przepisów art. 233 § 1 k.p.c. i art. 442¹ § 1 k.c. W oparciu o zredagowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz obciążenie powodów kosztami procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o oddalenie środka odwoławczego jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest zasadna i jako taka, podlegała oddaleniu.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w sprawie były w prawidłowe i zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne, bez potrzeby przeprowadzania na nowo oceny każdego z dowodów. Podniesione przez pozwanego zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i procedury cywilnej w rzeczywistości zmierzały do polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Są jednak niezasadne.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowany zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. to należy wskazać, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o

wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołując się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący nie sprostął wskazanym wymaganiom. Nie przedstawił też przekonujących okoliczności, które potwierdzałyby nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Praktycznie ogół zarzutów skarżącego koncentrował się wokół kwestii nieprawidłowo dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny skuteczności zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego. Skarżący starał się dowieść, że powód przynajmniej od 1998 r. miał wiedzę na temat podmiotu odpowiedzialnego za piętrzenie wody na rzece W.. Staranie te jednak, w ocenie Sądu Odwoławczego, okazały się nieskuteczne.

Trafnie zważył Sąd Rejonowy, że dla rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, o jakim mowa w art. 442 § 1 k.c., konieczne jest aby poszkodowany dowiedział się zarówno o szkodzie, jak i o osobie odpowiedzialnej za wyrządzenie szkody. Momentem, w którym powodowie faktycznie powzięli wiedzę w zakresie podmiotu odpowiedzialnego za szkodę był moment doręczenia im odpowiedzi na pozew.

Potwierdzeniem powyższego jest chociażby fakt, że pozew w niniejszej sprawie został pierwotnie skierowany przeciwko dwóm podmiotom: (...) S.A. w G. i E. Ł. w W.. Postanowieniem z dnia 29 września 2014 r. Sąd Rejonowy odrzucił pozew w stosunku do Elektrowni (...), a następnie na rozprawie w dniu 29 maja 2015 r. obie strony wyraziły zgodę, aby w miejsce dotychczasowego pozwanego (...) S.A. w G. wstąpiła (...) S.A. w S.. Już sama ta okoliczność związana z trudnościami z zakresie prawidłowego określenia strony pozwanej neguje twierdzenie skarżącego, jakoby już w 1998 r. powodowie nie mający stosownej wiedzy prawniczej, czy administracyjnoprawnej, potrafili właściwie określić podmiot odpowiedzialny za wyrządzoną szkodę.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie bez znaczenia dla oceny skuteczności zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powodów winien być również fakt, że wskutek piętrzenia wody na rzece W. dochodziło i nadal dochodzi do regularnej degradacji nieruchomości powodów, a w konsekwencji porostu jej roślinnością – krzewami i samosiewami drzew. Zdarzenie wyrządzające szkodę ma zatem w tym przypadku charakter ciągły, skutkujący ciągłą degradacją nieruchomości.

W tym stanie rzeczy, nie podzielaając żadnego z zarzutów skarżącego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego w całości.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)